

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.950 van 27 februari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 8 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat P. DE GROOTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 7 juli 2008 verzocht verzoekster, in functie van haar Belgische zoon, om de inschrijving als familielid van een burger van de Unie.

1.2. Aan verzoekster werd op 17 oktober 2008 een bijkomende termijn van één maand toegekend teneinde haar in de mogelijkheid te stellen om alsnog de documenten over te maken waaruit kon afgeleid worden dat zij zich in de voorwaarden bevond om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 21 oktober 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het

grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 17 november 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)In uitvoering van artikel 51 § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving van een familielid van een burger van de Unie (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft onvoldoende bewezen onvermogen te zijn : geen bewijzen voorgelegd dat zij niet over inkomsten beschikte, bovendien is betrokkene eigenares van landbouwgrond in land van herkomst. Betrokkene heeft dus onvoldoende elementen aangebracht die aantonen dat zij ten laste was van haar vervoegd familielid op basis van Art.40 Ter.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om te zeggen voor recht dat zij *"wel aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid ten laste van een burger van de Unie."* Gelet op de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het voorliggend geschil evenwel op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om in de plaats van het bevoegde bestuur vast te stellen dat een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf van meer dan drie maanden toegelaten te worden.

3. Gegrondheid van het beroep.

Verzoekster voert in enig middel de schending aan van artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

4° De bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of bij zich voegen."

Artikel 40bis, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

"§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen."

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.”

Artikel 40bis §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent. De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster niet voldoende heeft bewezen onvermogen te zijn en onvoldoende elementen heeft aangebracht die aantonen dat zij ten laste was van haar zoon in functie van wie de verblijfsaanvraag werd ingediend.

Verzoekster betoogt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten onrechte voorhoudt dat zij niet ten laste is van haar Belgische zoon. Zij wijst erop dat zij slechts een weduwenpensioen van 77,14 leva heeft en dat ze in Bulgarije weliswaar over landbouwgrond beschikt, doch deze niet uitbaat omdat deze uitbating verlieslatend zou zijn. Daarnaast stelt zij dat zij, in het kader van de ziekteverzekering, ingeschreven staat als ten laste van haar zoon en deze laatste alle kosten verbonden aan haar huisvesting draagt. Zij benadrukt dat uit de rechtsleer blijkt dat indien de aanvrager van het recht op verblijf *“reeds in België woont men hem beschouwt als ten laste van de te vervoegen persoon als beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres of als de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.”*

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient, zoals reeds gesteld, in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van *‘een situatie van reële afhankelijkheid’* van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Uit het administratief dossier blijkt dat geen bewijs werd voorgelegd waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoekster, voor haar komst naar België, effectief ten laste was van haar zoon. Verzoekster maakte weliswaar een aantal bewijzen van stortingen van kleine geldsommen over die werden uitgevoerd door haar zoon en schoondochter, maar aangezien uit deze documenten niet blijkt wie de begunstigde van deze stortingen is kunnen deze stukken niet dienstig aangewend worden. Uit het feit dat verzoekster, wanneer zij haar familie in België bezoekt, bij haar zoon verblijft en deze haar hiervoor geen kosten aanrekent, kan evenmin afgeleid worden dat zij ten laste zou zijn van haar zoon in de zin van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Ook het gegeven dat verzoekster, in het kader van de ziekteverzekering, in België werd ingeschreven als ten laste van haar zoon toont niet aan dat zij effectief over geen inkomen in haar land van herkomst beschikt om zelf in haar levensonderhoud te voorzien. Verzoekster blijft immers niet enkel in gebreke om aan te tonen dat zij voor haar komst naar België gesteund werd door haar zoon, zij liet tevens na het bewijs te leveren dat zij onvermogen was. Uit de door verzoekster voorgelegde documenten vloeit immers slechts voort dat zij beschikt over een stuk landbouwgrond en dat zij een bescheiden pensioen geniet, maar kan niet afgeleid worden wat haar effectieve vermogen is en of dit onvoldoende is om zonder bijstand van derden in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.